

Arrest

nr. 53 794 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. PRIMIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker (eerste verzoekende partij) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Armeense origine. U werd geboren op 4 februari 1978 in het Russische stadje Severobaikalsk. Toen u 8 jaar oud was keerden uw ouders terug naar Armenië, maar u bleef achter in Rusland bij uw oom, A. G. (...). 13 jaar geleden huwde u op officiële wijze met E. P. (...) (O.V. 6.540.714) in de Russische stad Zvenigorod.

Uw problemen begonnen nadat u in 2007 samen met een vriend, A. M. (...), een oud groentenmagazijn kocht van de burgemeester van Zvenigorod, L. A. S. (...), om er een eigen fabriek op te starten. Een jaar lang werkte u er zonder problemen. Begin 2008 werd u echter ontboden door de gemeenteadministratie, waar u vernam dat men op uw bedrijfsterrein een appartementsgebouw van 14

verdiepingen wilde bouwen. Het was bovendien de gemeentelijke politiek om alle mensen van een andere etnische afkomst uit de commerciële zaken weg te jagen. De burgemeester stelde u voor uw fabriek terug te kopen voor de helft van de prijs die u ervoor betaald had. U aanvaardde dit voorstel niet, maar deed de burgemeester een tegenvoorstel. In ruil voor uw fabrieksgebouw wilde u een soortgelijke ruimte, waarin u uw intrek kon nemen. De burgemeester beloofde uw voorstel in overweging te nemen en opnieuw contact met u op te nemen. Later kreeg u 5 of 6 onbekende mannen over de vloer die eisten dat u ofwel elke maand 10-15000 dollar aan belastingen zou betalen ofwel uit de fabrieksruimte zou vertrekken. U weigerde echter beide. In de daarop volgende maanden kreeg u meermaals onbekende mannen over de vloer. Tijdens één van deze bezoeken kwamen uw vrienden tussenbeide en ontstond er een conflict dat ontaardde in een vechtpartij waarbij u in het been geschoten werd. U werd opgenomen in het ziekenhuis van Zvenigorod en werd daar ruim 3 dagen verzorgd. Tegen uw wil in, diende uw vrouw bij het parket klacht in tegen de burgemeester van Zvenigorod. Ook na uw ontslag uit het ziekenhuis werd u nog geregeld lastiggevallen. In maart 2009 ging u opnieuw naar de gemeenteadministratie om meer uitleg te vragen over de mensen die u lastigvielen. Daar kreeg u opnieuw te horen dat u het geld moest aanvaarden en vertrekken. U weigerde andermaal en er ontstond een conflict. U dreigde ermee naar de hoogste rechtbank te stappen en liep vervolgens boos weg. Na dit incident kreeg u thuis telefonische bedreigingen en werd u in de stad twee tot drie keer door de politie aangehouden en na 2 à 3 uren terug vrijgelaten. Bij een van deze bedreigingen werd aan uw vrouw gezegd dat jullie kinderen ontvoerd waren. In paniek belde uw vrouw u op en u reed onmiddellijk naar de school, waar uw kinderen gelukkig nog steeds aanwezig waren. U nam uw kinderen mee naar huis en ging vervolgens bij uw vriend op de gemeenteadministratie, G. B. T (...). Hij vertelde u dat er heel machtige mensen achter het bouwproject zaten, meer bepaald B. G. (...), gouverneur van de regio rond Moskou, LUZJKOV, de burgemeester van Moskou, en R. N. (...), de Russische minister van Binnenlandse Zaken. Hij raadde u tevens aan te vertrekken om uzelf en uw gezin in veiligheid te brengen. U nam hiermee geen genoegen en stapte naar de burgemeester zelf. Deze gaf u enkele dagen bedenktijd en bedreigde u en uw gezin. Hierop verloor u uw kalmte en sloeg de burgemeester in het gezicht en liep weg. De volgende nacht werd uw vrouw hard in elkaar geslagen. Ze belde u op en u kwam onmiddellijk naar huis. De nacht daarop werd uw zoon huilend wakker en zei dat het huis in brand stond. U kon met uw gezin nog op het nippertje ontsnappen, maar uw huis en de hele inboedel waren verloren. U kon enkel nog de handtas van uw vrouw redden. Vervolgens gingen jullie met de wagen naar uw vriend en zakenpartner, waar jullie 1 nacht verbleven. Daarna trok u samen met uw gezin in bij uw schoonmoeder in Rostov. Daar vond u ander werk en ging aan de slag. Na twee weken werd u op weg naar huis aangesproken door drie zwaargebouwde kerels, die u vervolgens in elkaar sloegen. U ging naar huis, vertelde uw vrouw dat u gevochten had, deed andere kleren aan en ging samen met uw vrouw naar de kerk om er een kaars aan te steken. Toen jullie daarna naar huis terugkeerden, troffen jullie uw schoonmoeder in elkaar geslagen op de grond aan. U belde een taxi waarmee u haar naar haar moeder bracht. Daar kwam een ambulance haar ophalen en bracht haar naar het ziekenhuis. Na dit incident nam u opnieuw contact op met uw vriend G. T. (...). U vroeg hem of het nog mogelijk was om het geld terug te krijgen dat u aan uw fabrieksruimte gependeed had. Hij antwoordde andermaal dat u beter het land zou verlaten. Toen u naar huis terugkeerde, werd u door de politie aangehouden en gedurende bijna 6 uur vastgehouden. Tijdens deze vasthouding werd u geslagen en nogmaals bedreigd. U beloofde de politie dat u alles zou weggeven en vroeg hen uw gezin met rust te laten. Een week later kwam de politie naar het huis van uw schoonmoeder en nam er literatuur van de Getuigen van Jehova mee. Sinds jullie in Rostov verbleven, had uw vrouw namelijk contacten aangeknoopt met deze religieuze gemeenschap. Zowel u als uw vrouw werden meegenomen. Uw vrouw werd al snel terug vrijgelaten, maar zelf werd u nog vastgehouden. Toen u samen met een agent om water werd gestuurd, zag u uw kans schoon om te ontsnappen. U sloeg de agent met het waterkannetje dat u in de hand had en kon ontkomen. Later vernam u dat uw reis naar het buitenland geregeld was. U ging uw kinderen ophalen bij de grootmoeder van uw vrouw en vertrok samen met uw gezin. Uw vriend en zakenpartner, A. M. (...), werd eveneens lastiggevallen, maar in veel mindere mate. Hij ontvluchtte de Russische Federatie nog voor u. U weet niet meer wanneer u hem voor het laatst gezien heeft. U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 30 november 2009. Vanuit Rostov reisde u samen met uw gezin met de wagen naar Moskou. In Moskou stapten jullie over in een minibus, die jullie naar België bracht. Jullie reisden via Brest en Polen naar Brussel. Onderweg was er tweemaal een douanecontrole, maar zelf werd u nooit gecontroleerd. De chauffeur en zijn vriend stapten telkens uit en regelden alles. Jullie werden in Brussel afgezet op 3 december 2009. De volgende dag, op 4 december 2009, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 25 februari 2010 vroeg u een tweede maal asiel aan. Een maand na uw aankomst werd uw oom, A. G. (...), door de politie gearresteerd en in de gevangenis opgesloten omdat men hoopte via hem informatie over u in te winnen. 3 maanden na uw aankomst in België werd uw vriend, A. A. (...), in Moskou vermoord omdat hij

weigerde uw schuilplaats vrij te geven. Ook uw broer in Armenië zou vandaag gezocht worden omwille van uw problemen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt omdat u in de Russische Federatie problemen kende met de autoriteiten vanwege een conflict aangaande een bedrijfsterrein waarvan u mede-eigenaar was. U werd er verjaagd omdat vooraanstaande politici er een flatgebouw wilden bouwen en tevens omdat u van Armeense origine bent.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo verklaarde u dat u door de gemeenteadministratie, en meer specifiek door de burgemeester van Zvenigorod, lastiggevallen werd omdat er een politiek gevoerd werd waarbij alle personen van een andere etnische afkomst uit de commerciële wereld geweerd werden (CGVS, p. 13). Het is echter niet aannemelijk dat dezelfde burgemeester, van wie u in 2007 samen met uw Armeense vriend, A. M. (...), een bedrijfsterrein kocht, dit terrein een jaar later zou teruggeven en u zou vervolgen omdat hij geen andere etniciteiten in het bedrijfsleven duldt. Het is verder niet aannemelijk dat u zo ernstig vervolgd werd, terwijl uw vriend en zakenpartner, A. M. (...), die mede-eigenaar van de fabriek was, in veel mindere mate lastiggevallen werd, volgens uw verklaringen omdat hij geen gezin had (CGVS, p. 18). Als mede-eigenaar was voor de gemeente immers ook zijn handtekening vereist om opnieuw eigendomsrecht te verwerven over jullie fabrieksgebouw. Daar komt nog bij dat u geen idee had op welke manier hij lastiggevallen werd (CGVS, 18). U wist opmerkelijk genoeg nochtans wel dat hij gevlucht is en momenteel ergens in Nederland of Duitsland zou verblijven (CGVS, p. 19). Ongeacht het feit dat het ongeloofwaardig is dat de burgemeester van Moskou, de Russische minister van Binnenlandse Zaken en de gouverneur van de regio Moskou achter het bouwproject zaten, is het weinig aannemelijk dat uw vervolgers mensen op u afstuurden met de eis belastingen te betalen, terwijl het net de bedoeling was dat u in ruil voor uw fabriek geld zou krijgen (CGVS, p. 13). Het wekt tevens verwondering dat zij u en uw gezinsleden meermaals bedreigden, arresteerden en in elkaar lieten slaan (CGVS, p. 13-15), terwijl ze enkel een handtekening van u nodig hadden (CGVS, p. 16). Het is daarnaast evenmin aannemelijk dat uw oom omwille van u onschuldig in de gevangenis werd opgesloten (CGVS, p. 5, 7 en 17) en uw vriend vermoord werd omdat hij niet wilde prijsgeven waar u zich momenteel bevindt (CGVS, p. 16). Te meer omdat u zelf nooit langer dan een paar uur onschuldig werd vastgehouden en u het er steeds levend vanaf bracht. In dit verband kan bovendien opgemerkt worden dat u geen idee had door wie uw vriend vermoord werd (CGVS, p. 16-17). Het is tot slot weinig geloofwaardig dat u na uw arrestatie door de politie ontsnapt bent nadat u een agent met een leeg waterkannetje geslagen hebt toen u gevraagd werd samen met hem water te gaan halen (CGVS, p. 15). Om al deze redenen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Verder is het opmerkelijk hoe weinig informatie u over bepaalde van de door u verklaarde vervolgingsfeiten kon verschaffen. Zo kon u van bijna geen enkel feit de precieze datum geven. U wist bijvoorbeeld niet meer wanneer het schietincident plaatsvond waarbij u in het been werd geraakt. Het enige dat u wist te vertellen, was dat het na maart 2008 was gebeurd (CGVS, p. 20). U kon evenmin de precieze datum aanhalen waarop uw huis in brand gestoken werd, u herinnerde zich enkel dat het ergens in de winter was (CGVS, p. 19). Verder had u geen enkel idee door welke dokter u na het schietincident behandeld werd (CGVS, p. 20). U wist evenmin waarom onbekenden eisten dat u hen maandelijks belastingen zou betalen (CGVS, p. 17). U verklaarde voorts dat u vandaag in Rusland officieel gezocht zou worden, maar u had geen idee op basis waarvan noch of u ook officieel verdacht of beschuldigd wordt (CGVS, p. 17-18). Tot slot wist u maar weinig te vertellen over uw zakenpartner en de problemen die hij gekend zou hebben. Buiten het feit dat u niet eens wist op welke manier hij lastiggevallen werd, kon u zich zelfs niet meer precies herinneren wanneer u hem voor het laatst gezien had (CGVS, p. 18). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

De door u verklaarde vrees, meer bepaald uw vrees om vernietigd en vermoord te worden (CGVS, p. 23), valt voorts niet te rijmen met het feit dat u ondanks de zware vervolgingen nog maanden lang in Rostov verbleven heeft. U verklaarde namelijk dat u in mei 2009 naar Rostov vertrok en pas eind november 2009 naar België reisde. Ondanks het feit dat u in Rostov al na één of twee weken, uw verklaringen bij de DVZ (Vragenlijst DVZ, p. 2 nr. 5) en het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 14) komen op dit punt niet overeen, opnieuw lastiggevallen werd, bleef u daar nog tot eind november 2009. U verklaarde dat u meende dat u door uw verhuizing de tijd kon rekken en het probleem zich wel zou oplossen (CGVS, p. 14, 15 en 21). U vertelde eveneens dat u niet had gedacht dat het zo ver zou gaan (CGVS, p. 21). Deze verklaring is echter niet afdoende omdat u op dat moment al meermaals in elkaar was geslagen en u reeds meerdere (doods)bedreigingen ontvangen had. Daar komt bovendien nog bij dat u uw vrouw gevraagd had eerst het einde van het schooljaar af te wachten alvorens te vertrekken (CGVS, p. 15). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eveneens sterk geërodeerd.

Mochten uw verklaringen toch geloofwaardig zijn, quod non, moet ook worden vastgesteld dat u behalve een officieus verzoek aan een klant, A. B. (...), die naar u gehoord had een Russisch minister belast met de bestrijding van terrorisme zou zijn geweest (CGVS, p. 20-21), zelf geen enkele poging ondernomen heeft om uw problemen kenbaar te maken. Uw vrouw zou aangifte gedaan hebben van het schietincident, zij het tegen uw wil (CGVS, p. 13). Zelf zou u echter geen officiële stappen ondernomen hebben tegen de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer werd. Aangaande deze klacht moet bovendien opgemerkt worden dat er sprake is van ongerijmdheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. U stelde namelijk dat uw vrouw bij het parket van Zvenigorod klacht had ingediend tegen de burgemeester van de stad (CGVS, p. 13 en 19-20). Tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde uw vrouw echter dat zij klacht had neergelegd tegen het incident op zich, maar niet tegen een persoon in het bijzonder en dat ze dit deed bij de politie van Zvenigorod (CGVS vrouw, p. 6). U gaf verder aan dat u er ten opzichte van de burgemeester mee gedreigd had naar de hoogste rechtbank te stappen (CGVS, p. 13). U liet echter na deze dreigementen in de praktijk om te zetten (CGVS, p. 20). Gezien de ernst van de feiten, de herhaaldelijke arrestaties, doodsb bedreigingen en slagen en verwondingen, kon nochtans van u verwacht worden dat u zelf enige stappen zou ondernemen om uw problemen kenbaar te maken, desnoods bij een mensenrechtenorganisatie. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Verder werd na een grondige analyse van uw opeenvolgende verklaringen en die van uw vrouw nog een hele reeks ongerijmdheden vastgesteld. Naast de reeds vermelde ongerijmdheden, verklaarde u bij het Commissariaat-generaal dat de brand van uw huis plaatsvond in de winter, terwijl uw vrouw bij de DVZ aangaf dat jullie huis op een nacht op het einde van de lente van 2009 in brand werd gestoken (Vragenlijst DVZ vrouw, p. 2 nr. 5) en vervolgens bij het Commissariaat-generaal vertelde dat het ergens in het begin van de zomer van 2009 gebeurde (CGVS vrouw, p. 7). Verder vermeldde u tijdens uw interview bij de DVZ dat u in 2009 ontboden werd bij de gemeente en u er een gesprek had met G. (...). Tijdens dit gesprek raakte u uw geduld kwijt en sloeg u G. (...), waarna u door de politie gearresteerd en drie dagen lang vastgehouden werd (Verklaring DVZ, p. 2 nr. 5). Tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-Generaal stelde u echter dat u niet G. (...), maar de burgemeester van Zvenigorod, L. S. (...), in het gezicht sloeg en vervolgens zijn kantoor verliet. U zou geen drie dagen hebben vastgezeten, aangezien u verklaarde dat u de volgende nacht naar huis ging na een telefoontje van uw vrouw die in elkaar geslagen was (CGVS, p. 14). Ook aangaande uw verblijf in Rostov legde u ongerijmde verklaringen af. Zo stelde u bij de DVZ dat u slechts 2 à 3 maanden bij uw schoonmoeder in Rostov verbleven had. Bij het Commissariaat-Generaal zei u dat u in mei 2009 naar Rostov vertrok en u er niet lang verbleef, namelijk 3 maanden (CGVS, p. 19), terwijl u tijdens datzelfde interview eerder echter verklaard had dat u Rostov pas op 30 november 2009 verliet om naar Moskou en vervolgens naar België te gaan (CGVS, p. 11). Zelfs met betrekking tot de geboorteplaats van jullie kinderen ten slotte komen uw verklaringen en die van uw vrouw niet overeen. Tijdens jullie interview bij de DVZ verklaarden jullie beiden dat jullie kinderen in Kamensk geboren werden. Bij het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u dat jullie kinderen allebei in Rostov ter wereld kwamen (CGVS, p. 5), terwijl uw vrouw in eerste instantie aanhaalde dat ze in Zvenigorod geboren werden en vervolgens corrigeerde en zei dat ze in Kamensk het levenslicht zagen (CGVS vrouw, p. 4). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder onder druk te staan.

Het is verder opmerkelijk dat u de Belgische asielinstanties uw Russisch binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, niet kon voorleggen. U verklaarde wel dat jullie interne paspoorten achtergebleven waren bij de mensen die u naar België hebben gebracht en dat dit op voorhand zo afgesproken werd (CGVS, p. 9). Deze verklaring is echter niet aannemelijk, te meer omdat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde dat u de paspoorten na 6 maanden terug zou krijgen (Verklaring DVZ, nr. 33), terwijl u bij het Commissariaat-Generaal stelde dat u ze pas na een jaar terug zou hebben (CGVS, p.9). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie, een mogelijke echtscheiding of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Aangaande uw reisweg verklaarde u dat u samen met uw gezin vanuit Moskou met een minibus via Brest (Belarus) en Polen met uw binnenlands paspoort naar België bent gereisd (CGVS, p. 11; Verklaring DVZ, nr. 33). Onderweg zou er twee maal een douanecontrole zijn geweest, maar jullie kenden geen problemen. De chauffeur en zijn vriend stapten telkens uit en jullie hielden zich stil in het achterste gedeelte van de minibus, zonder dat jullie ontdekt werden (CGVS, p. 11-12). Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan bijgevolg weinig geloof

gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke controle in een minibus de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarvan u echter verklaarde dat het door de politie van Rostov in beslag genomen was (CGVS, p. 9 en 15), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor nog verder uitgehoud.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs kon voorleggen aangaande de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U argumenteerde wel dat al uw documenten verloren gingen doordat uw huis in Zvenigorod afbrandde (CGVS, p. 14). Niettegenstaande het opmerkelijk is dat u er wel in slaagde jullie interne en internationale paspoorten te redden, maar geen enkel ander document, kon u evenmin enig tastbaar bewijs voorleggen van het feit dat uw huis afgebrand was noch van alle vervolgingsfeiten waarvan u en uw gezin na de brand van uw huis nog het slachtoffer werden. Zo kon u bijvoorbeeld geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat uw schoonmoeder in elkaar geslagen en vervolgens in het ziekenhuis opgenomen werd (CGVS, p. 14). U kon evenmin enig attest voorleggen dat aantoonde dat u zelf en uw vrouw in Rostov tot twee maal toe door de politie gearresteerd werden (CGVS, p. 22). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw rijbewijs, ziekteverzekeringsspolis, schoolkaarten van de kinderen, een medisch attest op naam van uw vrouw, een attest van het Lokaal Opvanginitiatief van Kruibeke en een dvd) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Het medische attest alsook het attest van het Lokaal Opvanginitiatief in Kruibeke werd opgesteld in België en heeft bijgevolg geen enkele bewijswaarde ten aanzien van de problemen die u in de Russische Federatie verklaarde gekend te hebben. De schoolkaarten van uw kinderen bevatten informatie met betrekking tot de opleiding van uw kinderen, doch niet met betrekking tot de problemen die u en uw gezin in Rusland gekend zouden hebben. Ook uw ziekteverzekeringsspolis en rijbewijs bevatten geen enkele informatie die betrekking heeft op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde ten aanzien van deze vervolgingsfeiten. De door u voorgelegde dvd ten slotte bevat foto's van een huis, een afgebrand huis en een atelier. Elk van deze foto's dateert echter van 2007. Bijgevolg komen deze foto's niet overeen met de door u afgelegde verklaringen, aangezien u vertelde dat uw problemen pas begonnen in maart 2008 (CGVS, p. 15) en uw huis pas na maart 2008 afbrandde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster (tweede verzoekende partij) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn, geboren op 15 februari 1979 in de Russische stad Rostov-na-Donu. Op 10 mei 2003 huwde u officieel met A. G. (...) (O.V. 6.540.714) in de Russische stad Zvenigorod.

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land van herkomst verliet, begonnen nadat uw man door bepaalde mensen onder druk gezet werd om zijn bedrijf te verkopen. Uw man weigerde dit echter, omdat hij heel hard gewerkt had om dit bedrijf zelf op te starten. Op een dag in maart 2009 werd u opgebeld door het ziekenhuis van Zvenigorod met de melding dat uw man was binnengebracht met slagen en verwondingen. U bezocht uw man in het ziekenhuis en ging daarna, tegen de wil van uw man in, een klacht indienen tegen deze feiten. Later in de lente van 2009 ontving u dreigementen via uw vast telefoontoestel. Eén keer kreeg u een telefoontje met de mededeling dat uw kinderen ontvoerd waren. U stelde uw echtgenoot op de hoogte. Hij ging naar de school en trof de kinderen daar aan. Als gevolg van wat u en uw gezin doormaakten, kreeg u psychologische problemen en werd u gedurende 2 weken opgenomen in het ziekenhuis van Zvenigorod. Op een nacht op het einde van de lente van 2009 werd uw huis in brand gestoken. Gelukkig slaagde u erin de belangrijkste spullen mee te nemen en te vluchten. Samen met uw gezin verbleef u een nacht bij vrienden in Zvenigorod, waarna jullie bij uw moeder in Rostov introkken. Uw man vond er ander werk, maar al heel snel werd hij ook daar lastiggevallend. Een week na jullie aankomst in Rostov werd hij door politieagenten thuis opgepakt

en gedurende enkele uren vastgehouden. Zijn internationaal paspoort werd die dag ingehouden. Op een dag in de herfst van 2009 werd uw moeder thuis aangevallen en mishandeld. Zelf was u op dat moment niet aanwezig. Na dit incident bracht uw man uw moeder naar uw grootmoeder, waarna ze in het ziekenhuis werd opgenomen. In november 2009 werd uw man op weg van het werk naar huis door skinheads in elkaar geslagen. Hij werd opgenomen in het ziekenhuis en verbleef daar enkele dagen. In die periode kwam u in contact met de Getuigen van Jehova. Omwille van uw betrokkenheid bij deze religieuze beweging vielen politieagenten op 29 november 2009 het huis van uw moeder binnen en namen al het drukwerk dat u in uw bezit had alsook uw reispaspoort in beslag. De volgende dag dienden u en uw man zich aan te melden bij het politiekantoor voor verhoor, maar die nacht vertrokken jullie samen met jullie kinderen naar Moskou.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 30 november 2009. Vanuit Rostov bracht een vriend jullie met de auto naar Moskou, waar jullie overstapten in een minibus. Deze minibus bracht jullie via Belarus naar België. Jullie bereikten België op 3 december 2009. De volgende dag, op 4 december 2009, vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 15 februari 2010 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken vastgesteld dat u afstand had gedaan van uw eerste asielaanvraag. Op 25 februari 2010 diende u samen met uw man een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 6). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, A. G. (...) (O.V. 6.540.714), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, A. G. (...) (O.V. 6.540.714), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een medisch attest, een attest van het Lokaal Opvanginitiatief van Kruikeke en de schoolkaarten van uw kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide attesten werden opgemaakt in België en hebben bijgevolg geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die uw man in Rusland gekend zou hebben. De schoolkaarten van uw kinderen bevatten informatie met betrekking tot de opleiding van uw kinderen, doch niet met betrekking tot de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Hiertoe gaan verzoekers in op de motieven van de bestreden beslissing en trachten ze deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Waar verzoekers een summiere herhaling geven van het door hen voorgehouden asielrelaas door te verwijzen naar het schietincident, de brand in hun woning, de mishandeling van verzoekers, het feit dat zij om etnische redenen worden gevisieerd, de machtige functionarissen die achter het bouwproject staan, hun oom die in de gevangenis zit, een vriend die werd vermoord en de broer van verzoeker die wordt gezocht, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers met voormelde summier herhaling van het asielrelaas in gebreke blijven.

2.2.3. Verzoekers verwijzen bij de summiere herhaling van hun feitenrelaas naar twee medische attesten en naar een stuk waarin zou worden gesteld dat verzoeker in Rusland wordt gezocht wegens het slaan van een ambtenaar in functie, die als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd.

De Raad stelt vast dat het medisch attest in hoofde van verzoekster gewag maakt van littekens ingevolge snij- en brandwonden en dat het medisch attest van verzoeker vermeldt dat een litteken wordt vastgesteld ter hoogte van het bovenbeen en onder de knie onder de vermelding “(*pistool en mes*)”. De Raad wijst erop dat dit enkel een medische vaststelling betreft doch deze attesten op generlei wijze aantonen dat de littekens effectief werden veroorzaakt door de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, die door verwerende partij als ongeloofwaardig worden aangeduid.

Betreffende het bewijs van vervolging geven verzoekers in het verzoekschrift zelf toe dat dit document een fax betreft. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.4. Waar verzoekers betreffende de niet juiste datering op de foto's van de brand in hun huis – op de foto's staat het jaar 2007 in plaats van 2009 – voorhouden dat hun fototoestel niet correct was ingesteld wijst de Raad erop dat de verantwoordelijkheid voor de bijgebrachte bewijsstukken ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas volledig ligt bij de asielzoekers zelf. Daar zij het opportuun achtten de schade aan hun huis op foto vast te leggen teneinde dit in het kader van gelijk welke overweging als bewijs te hanteren is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekers nalieten door middel van een eenvoudige manipulatie het toestel correct in te stellen. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.5. Betreffende de motivering van verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat dezelfde burgemeester verzoeker in 2007 een bedrijfsterrein verkocht en dit een jaar later zou teruggeven ingegeven door het feit dat hij geen personen van een andere origine in het bedrijfsleven duldt, werpen verzoekers op dat deze transactie door een vriend, werkzaam op de gemeenteadministratie, werd geregeld en de burgemeester enkel zijn handtekening diende te zetten.

De Raad oordeelt dat de wijze van verkrijging van het bedrijfsterrein totaal geen afbreuk doet aan het volstrekt onaannemelijk bevinden van dit gegeven. Vooreerst is het normaal dat de organisatie van de verkoop op administratief niveau wordt voorbereid, doch komt het aan de burgemeester toe zijn akkoord hiermede te betuigen door het plaatsen van zijn handtekening. Het is dan ook totaal onaannemelijk dat een burgemeester die een beleid voert dat personen van niet Russische origine uit het bedrijfsleven weert zou hebben ingestemd met onderhavige verkoop aan verzoeker.

2.2.6. Aangaande het niet aannemelijk zijn dat verzoekers zakenpartner in veel mindere mate werd lastiggevallen argumenteren verzoekers dat verzoeker officieel de enige eigenaar was van het bedrijfsterrein maar dat zijn zakenpartner hem de helft betaalde waardoor hij mede eigenaar werd, doch dit betrof slechts een officieuze overeenkomst tussen beide zakenpartners.

De Raad stelt evenwel vast dat deze verklaring flagrant strijdig is aan de desbetreffende verklaring afgelegd door verzoeker bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 17 juni 2010 (administratief dossier, stuk 3B, p. 18). Verzoeker beperkt zich dienaangaande te stellen dat zijn zakenpartner niet zo ernstig werd lastiggevallen daar hij geen gezin had en verzoeker wel. Daarenboven kan door de Raad niet worden ingezien waarom het al dan niet een gezin hebben een invloed zou hebben op de mate van het lastigvallen daar het de bedoeling is van de autoriteiten tegen elke prijs het bedrijfsterrein vrij te krijgen.

2.2.7. Waar verzoekers betreffende de motivering dat evenmin kan aangenomen worden dat er belastingen dienden te worden betaald terwijl het juist de bedoeling was dat verzoeker in ruil voor de teruggave van zijn bedrijf geld zou ontvangen opmerken dat aangezien verzoeker zich verzette tegen de autoriteiten hij zagezegd belastingen moest betalen om zijn terrein te mogen houden, wijst de Raad

erop dat dit een overtuigend motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.8. Betreffende de vastgestelde disproportionaliteit tussen het vermoorden van verzoekers vriend omdat hij niet wilde zeggen waar verzoeker zich bevond en het gegeven dat verzoeker nooit zelf langer dan een paar uur werd vastgehouden en het er steeds levend vanaf bracht, werpen verzoekers tegen dat zij zeker niet mild werden behandeld en verwijzen zij hiertoe naar de door hen persoonlijk ondergane mishandelingen, de beschieting en de brand in hun huis. Dat de autoriteiten tegen zijn oom en vriend harder zijn opgetreden wijten verzoekers aan het feit *“dat men boos was”*.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het louter boos zijn niet volstaat om de disproportionaliteit tussen de moord op zijn vriend en de behandeling van verzoekers te verantwoorden daar de autoriteiten eveneens boos waren op verzoeker die weigerde het bedrijfsterrein terug te geven. Verder stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat aan de door verzoekers voorgehouden schietpartij en aan het in brand steken van zijn woning totaal geen geloof kan worden gehecht. De motivering betreffende de vastgestelde disproportionaliteit blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.9. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het neerslaan van een politieagent met een leeg waterkannetje werpt verzoeker op dat het een *“grote plasticen kan waarin 10 l water kon”* betrof waarmee hij de agent een slag toediende waardoor deze uitgleden en in het water viel waarna hij het op een lopen zette.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog volstrekt strijdig is aan de door hem dienaangaande afgelegde verklaringen bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 17 juni 2010 (administratief dossier, stuk 3B, p. 15). Verzoeker maakt bij dit gehoor gewag van *“een speciaal kannetje”*, waarbij de agent na te zijn geslagen enkel *“neerviel”*. Het louter neervallen of in het water terechtkomen en een speciaal kannetje of een grote plasticen kan met een inhoud van tien liter zijn duidelijk uiteenlopende versies. Verzoekers betoog vermag derhalve niet desbetreffende motivering van verwerende partij te weerleggen.

2.2.10. Met betrekking tot navolgende motivering van verwerende partij:

“De door u verklaarde vrees, meer bepaald uw vrees om vernietigd en vermoord te worden (CGVS, p. 23), valt voorts niet te rijmen met het feit dat u ondanks de zware vervolgingen nog maanden lang in Rostov verbleven heeft.”

houdt verzoeker voor dat zijn echtgenote reeds langer in Rostov verbleef doch hij, gezien de werkzaamheden voor zijn bedrijf, pas in oktober 2009 naar Rostov kwam.

De Raad stelt vast dat uit het door verzoeker voorgehouden asielrelaas blijkt dat hij op 30 november 2009 vanuit Rostov vertrok om de Russische Federatie te verlaten wat impliceert dat hij naar zijn betoog in het verzoekschrift slechts minder dan twee maanden in Rostov zou hebben verbleven. Uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 17 juni 2010 (administratief dossier, stuk 3B, p. 19) blijkt evenwel dat verzoekers betoog, zowel wat de aanvang als de duur van zijn verblijf in Rostov betreft, wederom flagrant strijdig is aan zijn verklaringen afgelegd bij voormeld verhoor. Immers *“denkt”* verzoeker reeds in *“mei”* 2009 naar Rostov te zijn vertrokken en er *“3 maanden of zo”* te hebben verbleven. Verzoekers blijken van twijfel bij het Commissariaat-generaal staat bovendien in schril contrast tot zijn affirmatieve bewering in het verzoekschrift pas in oktober 2009 naar Rostov te zijn gegaan. Voormelde motivering van verwerende partij wordt derhalve niet weerlegd.

2.2.11. Waar verzoekers betreffende het niet kunnen geven van precieze data van de vervolgingsfeiten, meer in het bijzonder betreffende het schietincident en de brand in hun huis, toegeven inderdaad hiertoe niet in staat te zijn, doch stellen er nooit bij te hebben stilgestaan dat de data van de gebeurtenissen ooit nog van belang zouden zijn, wijst de Raad erop dat verwacht kan worden dat bepaalde gebeurtenissen, en zeker een beschieting en het feit dat de gezinswoning in de vlammen opging, dermate ingrijpend zijn in het leven van een asielzoeker dat ze in het geheugen gegrift zijn en dat de asielzoeker daar coherente en gedetailleerde verklaringen over kan afleggen.

Verzoekers' opmerking dat de naam van de behandelende geneesheer in het kader van het schietincident een onbelangrijk gegeven betreft kan door de Raad worden gevolgd daar deze naam geen wezenlijk element uitmaakt in het door verzoekers voorgehouden asielrelaas. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan de overige talrijke motiveringen met betrekking tot de vastgestelde vaagheden, onjuistheden en tegenstrijdigheden, die door verzoekers niet worden weerlegd en die terecht doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas.

2.2.12. Waar verzoekers met betrekking tot de vaststelling dat zij geen bewijzen kunnen voorleggen betreffende de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten stellen dat zij geen andere documenten

hebben dan deze die zij hebben bijgebracht en dat zij echt niet zouden weten waarom ze hun binnenlands paspoort niet zouden voorleggen wijst de Raad erop dat dit argument geen afbreuk doet aan de voormelde vaststelling dat geen bewijzen worden bijgebracht.

2.2.13. Betreffende de tegenspraak aangaande het ogenblik van terugkrijgen van de binnenlandse paspoorten stelt verzoeker dat de passeur hier nooit een exacte datum heeft opgeplakt, doch deze zelf de ene keer gewag maakte van zes maanden dan weer van een jaar.

De Raad stelt vast dat verzoeker door een *post factum* samentrekken van de twee versies poogt de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Zowel in het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 8A, verklaring, nr. 33) als bij het verhoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 3B, p. 9) stelt verzoeker zeer affirmatief en zonder enige vorm van nuance respectievelijk dat de paspoorten na zes maanden en na één jaar zullen worden terugbezorgd. De neerslag van beide verhoren is duidelijk niet voor interpretatie vatbaar en bevat ontegensprekelijk een zware tegenstrijdigheid.

2.2.14. Aangaande de motivering betreffende de binnenkomst van de Schengenzone herhalen verzoekers dat hun internationaal paspoort door de politie van Rostov in beslag werd genomen en gaan ze uit van het vermoeden dat de passeurs samenwerkten met mensen van de douanediensten.

De Raad stelt vast dat verzoekers met dit vermoeden en met de herhaling van de inbeslagname van hun paspoorten geen afbreuk doen aan de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt (administratief dossier, stuk 11, deel 2, CEDOCA-antwoorddocument "Toegang Schengenzone") om te besluiten dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekers zonder persoonlijke controle in een minibus de EU zijn binnengekomen. Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onaannemelijkheden, vaagheden, onjuistheden, tegenstrijdigheden en ontstentenis van een begin van schriftelijk bewijs op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.2.15. Waar verzoekers tenslotte benadrukken dat de interviews in stresserende omstandigheden worden afgenomen en met de hulp van een tolk wijst de Raad erop dat hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven aldus geen details betreffen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze diverse conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers' asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat dit artikel in onderhavige asielaanvraag niet aan de orde is, wat door verzoekers niet wordt tegengesproken.

In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. De ter terechtzitting neergelegde documenten, zijnde de overlijdensaktes van de ouders van verzoeker, het attest van politieonderzoek en de overlijdensakte van een derde die in hetzelfde voertuig zat als de ouders van verzoeker, betreffen fotokopieën. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.18. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT